

sæculi tyrannus, qui istas res supra ad suum opus amittere non timuerit, et per violentiam aliquid abstulerit, imprimis iram Dei omnipotentis incurrit, et a consortio Christianorum extraneus fiat, et cum Dathan et Abiron terra vivos absorbeat, et nunquam ad sanctam resurrectionem cum justos appareat, sed in Cocheti laqueis pœna perpetua crucietur. Et si aliquis adversariorum assurrexerit, si saluitates violaverit, mille libras auri coactus fratribus componat.

(1) Hoc instrumentum a se visum testatus est Henricus III, rex Angliæ, illudque refert in suis litteris, ex quibus multas varias lectiones collegimus. In fine litterarum addit rex :

« Nos ergo ut omnis suspicio falsæ Latinitatis qua prædicta charta vitiosa videtur, præsentibus et futuris radicitus amoveatur, ne aliquatenus possit ob hoc prædicto monasterio Sanctæ Crucis Burdigalensis et abbati et monachis ibidem Deo servientibus, quos sincera complectimur in Domino charitate, præjudicium aut gravamen aliquod generari, non obstante hujusmodi vitio, chartam ratificantes eandem, prædictas concessionones et donationes ratas et gratas habentes, eas pro nobis et hæredibus nostris prædicto monasterio libere concedimus et con-

Hæc donatio quippe facta est anno 1027 Incarnat. Dom., præsentibus Fulconi-Gaufridi, et Truncardo baronis, Combaudo Ostendi, et Guillelmo præposito, Eduardo et Guilberto milites et alius; assistente monasteriis imprimitus Sanctæ Crucis, et S. Mariæ de Solaco et S. Macharii, et ecclesiis aliis abbate Combaudo, et Ecclesiæ Burdigalensi archiepiscopo Godefredo (1).

firmamus, sicut prædicta charta præfati ducis, in qua prædictæ concessionones et donationes plenius continentur, sicut et confirmationes Guillelmi quondam ducis Aquitanix et regis Richardi avunculi nostri, tunc temporis comitis Pictaviensis, et reginæ Alienor matris ipsius, quondam reginæ Angliæ, rationabiliter testantur. His testibus venerabilibus Patribus Ay. archiepiscopo Ebredunensi, et P. Hersfordensi episcopo, Joanne filio Gofridi, Philippo Basset, Radulfo filio Nachat, Joanne de Lexenthon, Joanne Manifest, Guidone de Rossilhon et multis aliis.

« Datum per manum nostram apud Burdegalam xxiii die mensis Augusti, anno regni nostri vicesimo septimo. »

ANNO DOMINI MXXXI.

BEATUS GUILLELMUS I

ABBAS S. GERMANI A PRATIS.

NOTITIA HISTORICA.

(Gallia Christiana, tom. VII, pag. 435.)

B. Guillelmus I, genere nobilis, sed longe nobilior religione, primum fuit Luciaccensis seu Luce-diensis in Italia monachus, tum Cluniacensis, deinde prior Sancti Saturnini de portu ad Rhodanum diœcesis Uceticensis, vulgo *le Pont-Saint-Espirit*, postea Divionensis abbas Sancti Benigni; inde ad renovandum pluribus in locis disciplinæ regularis vigorem frequenter evocatus, multa rexit monasteria. In his fuit Germanense a Pratis, quod jussu Roberti regis et Constantiæ reginæ suam in curam susceptum sanctioribus informavit institutis. Qua de re sic Aimoini continuator, lib. v, capite 47 :

« Dum monachi sæpefati cœnobii (*sub Ingone abbate*) sæculari modo vitam ducerent, piissimus Robertus rex, uno cum eorum regno videlicet Constantiæ

seu advocatus cui nomen Pipinellus Garini exigerat, judicio Roberti regis obtinuit amoveri (anno 1027). Idem quoque defunctorum fratrum sollicitus vetus antecessorum statutum renovavit de omni die anniversaria nominibus eorum in capitulo pronuntiandis, et quotidie psalmis quinque ad capitulum finiendum decantandis; alterique statuto, ut scilicet quotidie una præbenda de pane et vino pro defunctis daretur; adjecit ut a diebus suis usque in finem sæculi pro fratribus morientibus tricenarius plenarius in ecclesia ageretur, et similiter diebus eorum anniversariis in refectorio fieret, et in capitulo pronuntiarentur. Id actum est (anno 1028) consilio et testimonio Baldrici Burguliensis abbatis. Paulo post Guillelmus Adaldo anno 1028 eam abbatiam resi-

B. GUILLELMI

EPISTOLA SEU CHARTA AD FRATRES MONASTERII S. GERMANI A PRATIS.

(Anno 1028.)

(Dom FÉLIBIEN, *Histoire de l'abbaye de Saint-Germain*, Preuves, pag. xxiv.)

Noverint Sancti Germani Parisiensis Ecclesiæ profes-
fessi quod domnus Guillelmus (sc. primus) abbas as-
sensu totius capituli statuit quod omni die anniver-
saria nomina defunctorum fratrum in capitulo pro-
nuntientur, et quotidie v. psalmi, *Verba mea* scilicet,
ad capitulum finiendum canantur. Quæ quidem con-
suetudo pro quibusdam causis depravata erat. Con-
stituerant enim abbates sui prædecessores quod ipse
mutare noluit : ut scilicet quotidie una præbenda de

A pane et vino pro defunctis daretur. Ipse tamen ad-
jecit quatenus a diebus suis usque in finem sæculi
pro fratribus morientibus tricesimus plenarius in
refectorio et in ecclesia agatur, et similiter diebus
eorum anniversariis in refectorio fiat, et in capitulo
pronuntientur. Qui hanc constitutionem depravaverit,
in caput ejus redundet.

Id actum et consilio est testimonio Baldrici Burgu-
liensis abbatis.

ANNO DOMINI MEXXI.

SANCTUS GUILLELMUS

ABBAS S. BENIGNI DIVIONENSIS.

NOTITIA HISTORICA IN S. GUILLELMUM.

(Apud Mabill. *Acta SS. ord. S. Bened.*, Sæculi VI parte 1, pag. 320.)

1. Guillelmi ortum ad annum 1051 revocandum esse
evidenter colligitur ex Rodolphi Glabri libello
de Vita Guillelmi, in quo obitum ejus anno 1051,
ætatis septuagesimo, contigisse disertis verbis affir-
matur. Totum vero pene vitæ suæ tempus in mona-
sticæ vitæ exercitiis transegisse ex hoc probatur,
quod vix septimum ætatis suæ annum egressus, in
cænobio Luciacensi vestem monasticam induerit ;
unde strictioris disciplinæ studio digressus, in mo-
nasterium Sancti Michaelis, mox Cluniacum in
Galliam cum sancto Maiolo sese recepit. Est autem
Luciacum, seu, ut alii dicunt, Lucedium aut Loc-
edium, vulgo *di Locedia*, antiquum ordinis nostri
cænobium, quod primitus Sancti Michaelis, postea
Sancti Januarii appellatum est, ob eo translata ejus
reliquias, a quo etiam circumpositum oppidum
Sancti Januarii nomen tulit. Situm est haud procul
a Vercellensi urbe ad cujus diocæsim olim pertine-
bat. Hodie vero Casalensi episcopatu subjectum est
in territorio Montisferrati. Ex ordine Benedictino ad

B *indictione* scilicet, *Guillelmus ordinatus est abbas Sancti
Benigni a domno Brunone episcopo Lingonensi*, inquit
chronographus Benignianus, cujus sententiæ præter
privilegium Benedicti papæ, ut putant, septimi, ei-
dem Guillelmo concessum, obstare videtur fragmen-
tum quoddam Benigniani monasterii historię ma-
nuscriptæ, in quo ecclesia sancti Benigni a Guil-
kelmo incepta anno 982, et omnino restaurata anno
986, fuisse dicitur. Verum hæc tanti non sunt ut a
scriptoris gravis et æqualis auctoritate facile receda-
mus, maxime cum Glaber Rodulfus simul et Chro-
nicum a Labbeo editum cum chronographo Beni-
gniano consentiant ; ac Benedicti papæ privilegium,
non Benedicto VII sed VIII assignandum esse con-
stet, quippe quod anno Christi 1015 datum esse
legitur apud Ughellum tomo II Italiæ sacræ,
col. 996.

3. *Erat prædicus Willermus*, inquit Glaber in li-
bro in Historiarum, cap. 5, *acer ingenio, et insignis
prudencia idcirco summum in palatiis regum ac ca-*